

HILKAT
GARIBELERİ

ROMAN

SERDAR

*“Rabbim! Bedenimi ve yüreğimi iğrenmeden
seyretme cesareti ver!” - Charles Baudelaire*

İnsan ipin ucunu kaçırdığını anladığında iş işten geçmiş oluyor. Onu hastanede gördüğüm gün sezmiştim gerçi bir şeylerin ters gittiğini. İyi hatırlıyorum o günü! Nicedir tekrarlayan bir kâbusun pençesindeydim. Rüyamda polis kapımıza dayanıyor; diplomam sahte çıktığı için ilkokulu yeniden okumam gerektiğini söylüyor.

“Otuz altı yaşındayım,” diyorum, “Bir an önce doktoramı bitirip evlenmem, en az üç çocuk yapmam lazım. Onca okulu nasıl yeniden okuyayım?”

“Öbür diplomalarınızda sorun yok,” diyorlar, “Sadece ilkokulu yeniden okuyacaksınız.”

Öğlenci kaydediliyorum. Sabaha geçebilmek için beyhude çırpınışlar...

Kara önlüğüm, parmak lekeleriyle kaplı yakalığım, Keloğlanlı beslenme çantamla okul ortamına hemen uyum sağlıyorum.

Sınıfın her yanında haşlanmış yumurtalar, yaldızlı el işi kâğıtları, bol bol topaç...

Sınıf başkanı izinsiz konuştuğum için adımla tah-taya yazıyor.

Müdür odasında dayak... “Ben konuşmadım! Cemşit konuştu!” diyorum. “Ben hep ona nasihatler verdim, ‘Seni döverler!’ dedim. Hatta, ‘Sus Allah’ın belası! Sus!’ diye tartakladım onu ama dinletemedim.”

Velimi istiyorlar. Ablam beni hademenin elinden zor kurtarıyor.

Eve varır varmaz tebeşir yutup yalancıkta ateşlen-meler... Yaz ortasında kar yağsın da tatil olsun diye sübhanekeler, ettahiyâtüler...

Sabah yedide okul servisi kapımızın önüne eğle-niyor. “Beş dakika daha!” diye dönüp duruyorum yatağında. “Ne olursunuz! Dininiz imanınız yok mu sizin? Beş dakika daha!”

Korna sesleriyle irkilip uyandığımda kendimi acil serviste, onu ise yattığım sedyenin yanı başında buluyorum. Bej trençkotu, allı güllü fuları, lacivert fötrüyle gangster filmlerinden fırlamış gibi görünüyor.

“Baba! Babacığım!” diye atılıyorum ellerine, “Beni okuldan al, sanayiye ver.”

Söylediklerime aldırış etmeden, “Nerede?” diye soruyor.

“Ne, nerede?” diye şaşalıyorum.

“Eniştenin kolu!”

Okuldan kurtulduğuma şükrederek başımı yastığa koyuyorum. “Çekyatın altında,” diye mırıldanıyorum belli belirsiz. Bunun onu ilk görüşüm olmadığından emin bir halde yeniden uykuya dalıyorum.

Kâbuslar... Korkunç kâbuslar bitmek bilmiyor. Bu kez, gecenin bir yarısı odamda yapayalnızım. Pencere-
min önünde bir karaltı... Kapıyı aralayıp bahçeye çıkı-
yorum. Başsız bir kadın! Duvara yaslanmış, duruyor.
Sırtıma alıp yakınlardaki bir tarlaya gömüyorum onu.
Eve döndüğümde aynı adamı bej trençkotu, allı güllü
fuları, lacivert fötrüyle yine karşımda görüyorum.

“Nerede?” diye soruyor.

“Ne nerede?” diye şaşalıyorum.

“Kadın...”

“Çekyatın altında.”

Beni kenara itekleyip çekyata yöneliyor.

Kan ter içinde tekrar uyanıyorum. Acil servisin
altını üstüne getirdiğim halde onu bir türlü bulamıyo-

rum. Hastaneden çıkar çıkmaz eve koşturup çekyatın altına bakıyorum.

Bomboş!

Derin bir oh çekerek, “Çok şükür!” diyorum, “Bugün de delirmedim.”

Bir süredir sorup duruyorum kendi kendime; hep böyle tuhaf, dengesiz bir insan mıydım diye. Akli başında günlerim de olmuş muydu hiç? Alışveriş merkezlerinde market arabası iteklediğim, üç beş kuruş indirim için kasiyerle kavga ettiğim, geceleri kanepeye yayılıp tartışma programları izlediğim, elma soyup mandalina yediğim gamsız, tasasız günlerim...

Kim bilebilir?

Benim de bir zamanlar herkesinki gibi sıradan bir hayatım olmadı değil. Her Allah'ın günü 'evlen' diye peşimde koşturan yaşlı bir annem, evde kalmış kız kuruşu bir ablam, can sıkıntısıyla dolu saatlerin günahı olarak omuzlarıma yığılıp kalan dağ kadar kredi kartı borcum, yedi yıldır üstünde çalıştığım halde bir türlü bitiremediğim lanet olasıca bir doktora tezim, vasat bir devlet üniversitesinde alabildiğine sıkıcı bir memuriyet hayatım...

Fakat kim akli başında şeyler sayabilir bunları?

İşte! Beni içinde bulunduğum bu korkunç akibete sürükleyen olayları kafamda doğru bir sıraya dizmeye çalıştığım şu demlerde, annem, dolu vurmuş çavdar tarlasından farksız görünen gri saçları, uykusuzluktan mosmor kesilmiş göz altları, somurtmaktan uçları toprağa meyletmiş köfte dudaklarıyla gözlerimin önünde belirip kim bilir kaçınıcı kez soruyor: “Ne zaman evleneceksin?”

“Anneeeee! Başlama yine sabah sabah! Kaç kere söyleyeceğim sana; önce doktoramı bitirmem lazım diye.”

“Yeter artık! Yeter! Bitmedi gitti Allah’ın cezası okulun da derslerin de. Ölmeye bir günüm kalmış, bir torun sevdirmediniz bana. Bak Halime’nin oğluna! Senden beş yaş küçük olduğu halde aslan gibi iki erkek çocuğunu takmış peşine, elâleme hava atıyor.”

“Nazike’yi evlendir. O benden üç yaş büyük.”

“Sıçtırtma Nazike’ne! Kızda kafa mı var ki koca bulsun da evlensin? Koskoca adam oldun, hâlâ, ‘ablam evlensin de ben işin içinden sıyrılıyım’ diye fırsat kolluyorsun! Ayıp oğlum, ayıp! Millet ne der sonra? Gel, şu Sebahat’ın kızı Nurcan’ı görelim bugün. İki fakülte bitirmiş, mesleğini eline almış, gül gibi kız... Ondan iyisini mi bulacaksın?”

“Ay anneeeee!” diye araya giriyor Nazike, “Dudu teyzenin oğlu Sercan var ya! Şöyle böyleymiş meğerssem. O yüzden evlenmiyormuş.”

“Sus kız! Başlatma şimdi Dudu teyzene de Ser-can’ına da! Oğlum, sen niye böyle inat ediyorsun? Sap geldin, saman mı gitmek istiyorsun? İlkokul öğ-retmeni olmak neyine yetmiyor da üniversite hocası olacağım diye tutturuyorsun sen? Aza kanaat etmeyen çoğu bulamaz yavrum. O zikkım olasıca doktorayı yapmasan da olur ama evlenip çoluk çocuk sahibi olmazsan nesebimiz kesilir. Önce Allah’a, sonra bi-leğine güveneceksin! Sıdk-u sebat ile çalışıp yuvanı kuracaksın! Sonra ne bok yersen ye!”

“Evlenmeyeceğim. Boşuna bekleme!”

“Eşşek gibi evleneceksin. Evlenme de göreyim seni. Aaaaaaaayyyyyy! Komşular, yetişiiiiiiiiin! Kurtarın beni bu zalimlerin elinden! Evde kuru kuru otura otura beni de dal gibi kurutacaklar sonunda. Evleneceksin! Anladın mı beni? Bu akşam Nurcan’ın ailesini toplayıp getireceğim buraya. Bak, gör sen!”

Evden apar topar ayrılıyorum. Nazike her zamanki hımbıllığıyla kumanyamı elime tutuşturuyor. Annem “Eşşek gibi evleneceksin,” diye bağıyor arkamdan, “Eşşoğlu eşşek gibi hem de... Evlenme de göreyim seni. Günah oğlum, günah! Otuz yaşından sonra herkes ev-lenecek diye bas bas bağıyor hocalar televizyonlarda.”

Çıldırmanın eşiğine geldiğimizde zihnimizin bıçak gibi keskinleşmesi ne tuhaf... Ne tuhaf; ihtiyaç duy-

duğumuz zamanlarda bizden esirgediği kavrayışları, hiçbir şey bilmek, öğrenmek istemediğimiz en zayıf anlarımızda tokat gibi yüzümüze çarpması...

Son nefesinde insanın hayatının film şeridi gibi gözlerinin önünden geçtiği söylenir. Benliğimin bir büyük boşlukta ilmek ilmek çözüldüğünü hissettiğim şu sayrılı dakikalarda mazi nasıl da capcanlı alevleniyor dimağımda! Kulağında annesinin zılgıtıyla, çalıştığı fakülteye doğru koşturan o biçare adam nasıl da mum alevi gibi titriyor burnumun ucunda! Sensesem dönüp bakacak sanki. Bir an göz göze geleceğiz onunla. İçimdeki boşluk hissi yitecek. Kaderim bambaşka bir yola girecek ve ben uzak bir ülkede yepyeni bir insan olarak tekrar dirileceğim.

Heyhat! Hayatın bize en büyük kazığı, aklın eylemi daima geriden izlemesi; insanın önce yapıp sonra idrak etmesi değilse nedir?

İstanbul'un 'dağ başı' diye anılan ücra semtlerinden birinde, kuş uçmaz, kervan geçmez bir kampüsün en tenha yerinde mânâsızca yükselen bir Edebiyat Fakültesi binası... İnşasının üzerinden iki yıl geçmediği halde neredeyse harabeye dönmüş, etrafını yabani otlar, duvarlarını çatlaklar bürümüş bu resmi yapıyı uzun uzun anlatmaya gerek var mı? Devletin kışlalasında askerlik yapan, hastanelerinde şifa, okullarında istikbal arayan hangi genç yürek bu tür bir binanın

kuytularında yalnızlığın ilk hüznünü duymamış, ıssızlığında hiçliğin soğuk yüzüyle karşılaşmamıştır?

Dört bir yöne doğru anlamsızca uzanıp giden alacakaranlık koridorları, han odasından farksız görünen rutubetli sınıfları, ucunun nereye çıktığını kimsenin bilmediği upuzun merdivenleriyle bir lağım şebekesi gibi benliğimizin derinliklerine kök salan o dökük binalardan birine küçük bir çalışma odası, odanın içine karşılıklı iki masa, masaların önlerine iki nemrut ihtiyar koyun! Mahvımın mekânını tastamam var etmiş olacaksınız.

Fakülte beş bölüm olarak düşünüldüğü halde bunlardan yalnızca Sanat Tarihi bölümü, biraz da bölüm başkanımız Nazmi Argıt'ın işgüzarlığıyla vaktinden önce çalışmaya başlamıştı. Klasik mimarimizin bu sadık müdafii, Ercüment adlı çiçeği burnunda bir Sanat Tarihi doktorunu ve gençliğinden beri pek bir hürmet beslediği Cemşit adlı pımpirikli bir okutmanı da yanına alarak bölümün kapısına alelacele tabelayı asmış, sessiz ve efendi öğrencileri arasından seçtiği üç araştırma görevlisini de getir götür işlerine bakan alelade birer orta hizmetçisine çevirmişti. Biri bendim bu sadık ofis çalışanlarının, biri DüNDAR adlı saftirik bir genç, biri de...

Binada bu altı kişi dışında bir de burnundan kıl aldırmayan Muharrem adlı yaşlı bir müstahdem görev yapmaktaydı. Bölüm henüz öğrenci kabul etmediği

için koskoca binada nefes alıp verenler bu yedi kişiden ibaretti işte.

Annemin Nurcan'ı bana yamamaya çalıştığı o Allah'ın belası günün sabahı, fakültedeki sıra dışı bir hareketlilikle başladı her şey. Bölümün en genç araştırma görevlisi Dünder, dokuz yıldır üstünde çalıştığı doktora tezini yalapaşap tamamlayıp savunulmaya hazır hale getirmiş; fakültedeki herkes bölüm başkanlığı odasına doluşup ertesi gün binanın çatı katındaki toplantı salonunda düzenlenecek olan tez jürisi hakkında sevimsiz bir yaygaraya koyulmuşlardı.

Dünder, muhterem tez danışmanı Nazmi Argıt'ın yanı başında dikilmiş, dokuz yıldır yediği naneleri zatıalilerine izah etmekle meşguldü. Tombul, akça pakça bir gençti bu. Yüreğinin saflığı simasına hoş bir alıklık, davranışlarına bariz bir gülünçlük katıyor, bilhassa ciddi konulardan bahsettiği demlerde onu hepten şaşşal bir hale bürüyordu.

Nazmi Argıt, önündeki kâğıtlara ha bire bir şeyler çiziktirerek öğrencisinin anlattıklarını takip etmeye çalışıyor ama ne zaman muhatabının sözlerine kulak kesilecek olsa, 'Emmimin oğlunda bağırsak düğümlemesi var', 'Baldız baldan tatlıdır derler', 'Cici bebe bisküvisi çok vitaminli bir şeydir' nev'inden, mevzuyla zerre miskal alakası olmayan tuhaf ifadelerle karşılaşılıyor, bu bölük pörçük malzemeyi kafasında anlamlı

bir bütünlüğe erdirebilmek için belli ki epey gayret sarf ediyordu.

Dünyaya şişe dibi bir gözlüğün ardından bakan, orta yaşların üzerinde, ak saçlı, tombul yanaklı, handıyse tatlı bir Sanat Tarihi profesörüydü Nazmi. Hoşuna giden konularda cin gibi bir adam kesilir ama dikkati bir kez dağılmaya görsün; işte böyle ne yapacağını bilemez bir vaziyette kalırdı.

Nazmi'nin müzmin oda arkadaşı Cemşit, ahababının masasının önündeki iskemleye kurulmuş, keyifle sigarasını tütürmekteydi. DüNDAR'ın su katılmamış andavallıktaki açıklamalarından, meslektaşının bu izahlar karşısında büründüğü ezik büyük hallerden çılıgınca bir zevk duyduğu belliydi. Kısa boylu, kara kuru bir adamdı bu. Henüz ellili yaşlarda olmasına rağmen yetmişlik bir ihtiyardan farksız görünmekteydi. Kel kafası, velfecir okuyan koyu kahverengi gözleri, muşmuladan farksız görünen kırış buruş suratıyla 'meymenetsiz' ifadesinin tecessüm etmiş haliydi. Otururken daima bacak bacak üstüne atar, sağ kolunu iskemlesinin ardına sarkıtır; kulağının ardında dandik bir tükenmez kalem, dudağının kenarında sarma ci-garayla oldukça laubali bir intiba yaratırdı. Yine aynı gevşek tavırlarla iskemlesine yayılmış, her zamanki laçkalığına ilaveten, sol kundurasını çıkarıp ayak baş parmağına geçirmiş, iştahla bacağına sallamaktaydı.

Cemşit'in karşısındaki iskemlede oturmak gafletine düşen Ercüment, ayakkabının fırlayıp suratına çarpacağı endişesiyle ikide bir ellerini yüzüne götürüyor, o esnada, avucunda tuttuğu leblebiler rastgele etrafa saçılıyordu. Ortadan ikiye ayırdığı koyu kızıl saçları ve ona Protestan rahiplerine has bir ağırbaşlılık katan kemik çerçeveli gözlüğüyle olduğundan daha zeki bir intiba yaratan bu genç fırlamanın gıpta ettiği bir meziyeti vardı; biriyle sohbet ederken yahut bir mevzuu dinlerken daima başka bir işle uğraşır, yine de bütün ilgisinin muhatabında olduğu izlenimini vermeyi bilirdi. O gün Dünder'ın anlattıklarını dinlerken de elindeki leblebileri havaya fırlatıp ağzıyla kapmaktan başka amaç gütmüyor ama "Hadi canıım! Yok artık! Allah'ını, peygamberini seversen! Çüş diyeceğim de ayıp kaçacak!" gibi alakasız ünlemlerle konuşmacıyı güya en çok o dinliyor, en çok o anlıyor, onunla en çok o ünsiyet peyda ediyordu.

Bütün bu insanlar bir Rembrandt tablosunun figürleri gibi nasıl da tamamlıyorlardı birbirlerini. Beklenmedik bir anda beliren bir iç çekiş yahut can sıkıntısıyla koyuverilmiş davetsiz bir esneyiş gibi memleketin dört bir yanından çıkıp gelerek hayatın o lüzumsuz anını; o zamanı ve mekânı hep birlikte var etmişlerdi sanki. Bir ben uymuyordum bu tabloya, bir de...

Tenzile!

Sahi! Günün en kızıl demlerinde onun bu izbe kovukta ne işi var? Neden her sabah böyle gün ışığını ardına alıp yeryüzünün en alaca karanlığına buluyor?

Yarabbi! Bu yüz nasıl bir dehayla var edilmiştir? Alnından gerdanına, bu eşsiz oran hangi ilahi mimarının eseridir?

Bakın! Zarif bir hamleyle başını nasıl da kaldırdı alazlar arasından! Kara dalgalar ardında beliren bembeyaz bir mavna gibi yüzü nasıl da yeniden ışıldadı!

Hülyalı düşüncelerimden Nazmi'nin öksürük sesiyle sıyrıldım. Cinlerim tepeme çıktı. Odadaki bütün o kalabalık, o huzursuz temaşa birden gözüme battı.

Nazmi Arğıt, yıllardır yüzüne bile bakmadığı tez metniyle nedense jüri arifesinde pek bir ilgilenir olmuştu. O güne dek şöyle bir süzüp geçtiği tez başlığı şimdi habis bir karabasan gibi ruhuna çöreklenmişti. Gözlerini kitaplığındaki eserlerin sırtlarında gezdirerek, her biri ayrı bir hocasının başının altından çıkma, tumturaklı isimlerini kim bilir kaçınıcı kez sıradan geçirdi: *Divan Edebiyatında Güller Nergisler, Çeşmi Bülbül Dile Gelse, Yivli Minareden Aştım Güzeller Peşine Düştim, Ne Yaman İllerdir Afşar İlleri, Kendi Gök Kubbemiz Altında Bütün Bir Serencamımız.*

Sonra başını kabahatli bir çocuk gibi önüne eğerek Dündar'ın az evvel masasının üstüne koyduğu tezin başlığına dikkat kesildi: *Benvenuto Cellini'nin Tuzluğu*.

Morali iki paralık olmuştu. Bir sürü kerli ferli insanın, hemen ertesi gün, alelade bir tuzluk için fakülteye toplanacak olması tarifi mümkün olmayan bir sıkıntıya sevk etmekteydi kendisini. Demek Dündar dokuz yıl önce yanına gelip bir tuzluk üzerinde çalışacağını söylediğinde “çalış tabii” demişti ona. Demek onca yıldır yürütülen bütün o resmî yazışmalar, binbir emekle hazırlanan proje metinleri, toplanıp dağılan tez izleme komiteleri, yurt dışına gidiş gelişler, tahsis edilen harcırahlar, ödenekler bir tuzluk içindi. Fakat neden şimdi farkına varıyordu bu gerçeğin? Dündar denen saftirik, onca zaman nasıl bir cerbezeyle gözlerini bağlamıştı?

Cemşit kaçamak bakışlarla tez başlığını süzüp “Bildiğimiz tuzluk mu bu?” diye sorunca Nazmi'nin asabı iyice bozuldu.

“Evet,” diye yanıtladı onu Dündar.

“Tuz konuyor mu içine?”

“Konuyor.”

Cemşit aldığı yanıtlardan memnun olmuş görünmüyordu. Dudağını şaşkın bir edayla büzerek, “Allah Allaaaah!” diye iç çekti ve kaldığı yerden sigarasını tütürmeye koyuldu.

Cemşit, Nazmi'nin itiraf edemediği saklı benliği, bütün bir sağduyusuydu. Bu yüzden onun verdiği tepki kendi endişesini de büsbütün artırdı. Tezin sayfaları arasında gönülsüzce geziyor, arada bir bakışlarını Dünder'in gözlerinin içine dikerek galiz mırıltılar eşliğinde tosurduyordu. Nihayet; sigarasını hışımla küllüğe bastırarak, "Ulan serseri!" diye kükredi, "İki yıldır devletin parasıyla Romalarda, Venediklerde sürtmeyi biliyorsun da Benvenuto Cellini'nin tuzluğuyla ilgili iki satır bir şey karalayamıyor musun? Şuraya bak! Üç yüz sayfa palavra düzmüş, tuzlukla alakalı doğru dürüst tek bir bilgi vermemiş.ERCÜMENT! Al bir de sen bak şuna! Dokuz yıldır 'tuzluk tuzluk' diye yedi bitirdi bizi geri zekalı ama onca zaman sonra ne tuzluk var ortada, ne salatalık."

Cemşit sigarasının dumanını kıraathane müdavimlerine has bir maharetle havaya üfleyerek, "Ayrını yok içmeye, atla gidiyor sıçmaya," diye destekledi arkadaşını.

Dünder, söylenenlerle hiçbir ilgisi olmayan bir insanın kayıtsızlığıyla, "Güzel şeyler yakaladım ama konuyu tuzluğa bağlayamadım," diye gereksiz bir iza-ha yeltenince Nazmi öfkeyle ayağa fırlayıp, "Tuzluğa bağlayamayacak ne var konuyu lan?" diye bastı yaygarayı. "Konunun kendisi tuzluk zaten! Sana Roma İmparatorluğu'nun kuruluşuyla başla, oradan Rönesans İtalya'sına geç, dönemin toplumunu, siyasetini,

edebiyatını, ıvırını zıvırını anlatıp doğruca tuzluğa gir dedik. Sen şapırtıyla süpürtüyle bir yığın terane düzmüşsün, tuzlukla ilgili tek satır laf etmemişsin.”

“Temiz oğlan dedin, efendi oğlan dedin, saldın çayıra,” dedi Cemşit, “Seni ‘evet efendim, sepet efendim’ ile kandırıyor, arkandan türlü işler çeviriyor.”

“Aha bu?”

“Heee! Bu saftirik işte! Geçenlerde gitmiş, Eğitim Fakültesinin kantininde komünist öğrencilerin bildirisine imza atmış.”

“Lan sen daha iki gün önce ülkücülerin bildirisine imza attığın için komünistlerden dayak yemedin mi? İki günde memlekette ne değişti de yüz seksen derece çark ediyorsun?”

“Arkadaşlara ayıp olmasın diye attım imzayı.”

“Ayıp olmasın diye komünist mi olunur, manyak?”

“Bu çocuğa sahip çık Nazmi,” dedi Cemşit, “Akademisyen milletini başı boş bıraktın mı ya davulcuya kaçar, ya zurnacıya. Bu böyle her önüne gelen yere imza atarsa el âlem bizim de başımız kığımız ayrı oynuyor sanacak.”

Ercüment, tez metnini Nazmi’nin burnunun ucuna dayayarak, “Metnin sonuna kırk küsur fotoğraf eklemiş ama hepsini aynı açıdan çekmiş,” diye piştikledi onu.

Hoca, Ercüment'in gösterdiği fotoğraflara göz gezdirince sinirden mosmor kesildi. Zira tuzluğun üstünde oturan çıplak kadının kalçası bütün fotoğraflarda kadrajın tam ortasına yerleştirilmişti.

“Ne işin var senin Benvenuto Cellini'nin tuzluğuyla!” diye parladı adam, “Dokuz yıl önce Galatasaray Üniversitesi'nden konferans için çağırdığımız o zirzopun aklına uydun, gittin, bu tuzluğu bela ettin başımıza. Herif, Saint Joseph'de eğitim görmüş, Paris'lerde, bilmem nerelerde ihtisas yapmış. Çalışır tabii tuzluğu da biberliği de. Senin neyine el âlemin tuzluğu? Yasir Balaban Ticaret Lisesi'nden mezun olmuşsun, gelmişsin, burada Benvenuto Cellini'nin tuzluğu üstüne ahkâm kesiyorsun.”

Elleri ceplerinde, odanın içinde bir o yana, bir bu yana dönüp duruyordu. “Gel de Sıddık Hoca'ya dokuz yıldır bir tuzluk üstünde çalışıyoruz diye anlat hadi! Bana bak ulan! Sunumunu yaparken öteki bölümlere ağırlık vereceksin. Sana tuzluğu sorarlarsa üç beş laf edip geçeceksin. Hocalar kendi aralarında konuşacak olurlarsa asla araya girmeyeceksin. Bırak, boş lakırdılarla yesinler süreyi. Ercüment'le benim oylarımız şimdiden cepte. Üçüncü bir jüri üyesini daha kafalayıp üçe iki oy çokluğuyla geçireceğiz tezi. ‘Dokuz yıldır çocuğa danışmanlık ediyor, bir haltı becertemiyor’ dedirtmem ben kendime.”
